

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 276/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpenej JUDr. Dominikou Lidayovou Bašaryovou, advokátkou, Riadok 1962/7, Ružomberok, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 25C/32/2021 a uznesení Mestského súdu Košice sp. zn. 25C/32/2021 z 13. januára 2025 a uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/28/2025 z 3. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením mestského súdu sp. zn. 25C/32/2021 z 13. januára 2025 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2Co/28/2025 z 3. marca 2025. Sťažovateľka navrhuje priznať jej primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka iniciovala súdne konanie proti Spoločenstvu vlastníkov bytov, ■■■■■, v ktorom sa domáhala od žalovaného, aby jej umožnil nahliadnuť do originálov dokladov týkajúcich sa správy bytového domu súpisného čísla ■■■■■ v katastrálnom území: ■■■■■, obci: ■■■■■, okrese: ■■■■■ a čerpania fondu

prevádzky, údržby a opráv žalovaného. Uvedené súdne konanie bolo na Okresnom súde Košice I (neskôr na mestskom súde) vedené pod sp. zn. 25C/32/2021.

3. Žalovaný bez akýchkoľvek relevantných dôvodov odmietal sťažovateľke sprístupniť požadované doklady, a to napriek jeho zákonnej povinnosti podľa § 9 ods. 5 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Až v roku 2023 žalovaný sprístupnil sťažovateľke niektoré z dokladov.

4. V druhej polovici roka 2023 začal žalovaný realizovať kroky smerujúce k svojmu zrušeniu, likvidácii a zániku a 1. októbra 2023 vstúpil do likvidácie.

5. Sťažovateľka si prihlásila svoje pohľadávky voči žalovanému do likvidácie, a to pokiaľ ide o jej právo na sprístupnenie zvyšných dokladov, ako aj jej právo na náhradu trov konania (týkajúcich sa konania vo veci samej), keďže v rámci likvidácie je možné, aby si veritelia prihlasovali aj práva na nepeňažné plnenie. Likvidátor uvedené pohľadávky sťažovateľky voči žalovanému vôbec nezohľadnil a nedal sťažovateľke nijakú odpoveď.

6. Sťažovateľka počas likvidácie žalovaného iniciovala komunikáciu so spoločnosťou Bytex Slovensko, s.r.o. (ďalej len „nový správca“), ktorá na základe novej zmluvy o výkone správy mala po zániku žalovaného prevziať správu bytového domu, pričom už v čase likvidácie žalovaného fakticky vykonávala určité úkony týkajúce sa správy bytového domu. Nový správca jej žiadosti na predloženie dokladov nevyhovel s poukazom na to, že *„doklady, ktoré sa týkajú správy uvedeného domu spoločenstvom sa nachádzajú v kancelárii spoločenstva“*.

7. Sťažovateľka sa pred ukončením likvidácie žalovaného usilovala zabrániť, aby bol žalovaný vymazaný z príslušného registra bez toho, aby došlo k uspokojeniu jej nárokov, a preto podala na mestskom súde návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom žiadala, aby zakázal žalovanému podať návrh na výmaz z registra spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov (ďalej len „register“), a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej a splnenia všetkých povinností, ktoré vyplynú z rozhodnutia vydaného v rámci neho.

8. V návrhu sťažovateľka poukazyvala na bezprostrednú hrozbu ukončenia likvidácie žalovaného a jeho výmazu z registra, v dôsledku čoho by nárok sťažovateľky na sprístupnenie dokladov zostal neuspokojený a nárok sťažovateľky na náhradu trov konania vo veci samej sa stal nevymáhateľný, keďže by zanikol povinný subjekt, od ktorého by si ho sťažovateľka mohla uplatňovať a vymáhať.

9. Mestský súd uznesením sp. zn. 25C/32/2021 z 13. januára 2025 návrh sťažovateľky zamietol.

10. Sťažovateľka proti uzneseniu mestského súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2Co/28/2025-785 z 3. marca 2025 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

11. Následne podal likvidátor návrh na výmaz žalovaného z registra, ktorému Okresný úrad Košice vyhovel a rozhodol o výmaze k 27. marcu 2025. Tým žalovaný zanikol bez právneho nástupcu.

12. V nadväznosti na uvedené skutočnosti mestský súd konanie vo veci samej procesne zastavil z dôvodu, že žalovaný zanikol bez právneho nástupcu, a to uznesením sp. zn. 25C/32/2021 z 3. apríla 2025.

II. Argumentácia sťažovateľky

13. Nárok sťažovateľky ako vlastníčky bytu v bytovom dome na prístup k dokumentom týkajúcim sa správy bytového domu jednoznačne vyplýva z § 9 ods. 5 písm. d) zákona o vlastníctve bytov a ani žalovaný ho v konaní vo veci samej nijako materiálne nerozporoval, dokonca ho sčasti dobrovoľne splnil.

14. Sťažovateľka sa domáhala neodkladného opatrenia počas prebiehajúceho konania vo veci samej, žiadala teda o tzv. „predbežné“ neodkladné opatrenie, ktoré by nekonzumovalo vec samu, ale iba by plnilo zabezpečovaciu funkciu vo vzťahu k predmetu konania vo veci samej.

15. Neodkladné opatrenie bolo pre sťažovateľku v danom čase naliehavo potrebné, pretože žalovaný inicioval likvidáciu a uskutočňoval kroky smerujúce k svojmu zániku bez toho, aby akokoľvek reflektoval nároky sťažovateľky.

16. Napriek tomu, že zmyslom právnej úpravy likvidácie obchodných spoločností a iných subjektov obsiahnutej v § 70 a nasl. Obchodného zákonníka je zabezpečenie uspokojenia nárokov veriteľov proti likvidujúcej sa osobe, likvidátor to vo vzťahu k sťažovateľke neučinil. Okrem toho porušil likvidátor aj povinnosť oznámiť sťažovateľke vstup žalovaného do likvidácie, povinnosť zapísať pohľadávky sťažovateľky do zoznamu pohľadávok, ako aj povinnosť vyhotoviť zoznam prihlásených pohľadávok voči žalovanému, zverejniť oznámenie o zostavení účtovnej závierky, konečnej správy o priebehu likvidácie a návrhu na rozdelenie likvidačného zostatku v Obchodnom vestníku a zverejniť oznámenie o schválení účtovnej závierky, konečnej správy o priebehu likvidácie a návrhu na rozdelenie likvidačného zostatku v Obchodnom vestníku. Uvedené porušenia povinností likvidátora žalovaného sťažovateľka namietala v návrhu na neodkladné opatrenie.

17. Mestský súd rozhodol tak, že neodkladné opatrenie nevydal, a teda uvedený nezákonný postup likvidátora nesankcionoval. Rovnako konal aj krajský súd, keď uznesením schválil tento postup.

18. Mestský súd v odôvodnení uznesenia síce poukázal na inštitút právneho nástupníctva žalovaného v zmysle zákona o vlastníctve bytov, no v danom prípade ho aplikoval nesprávnym a ústavne neudržateľným spôsobom.

19. Pokiaľ ide o právne nástupníctvo nového správcu, je potrebné podľa sťažovateľky rozlišovať jednotlivé nároky. Pri nároku sťažovateľky na sprístupnenie dokladov je síce teoreticky možné uvažovať o tom, že aplikáciou § 8a ods. 3 zákona o vlastníctve bytov mohlo dôjsť k vstupu nového správcu do právneho postavenia žalovaného a sprístupniť sťažovateľke žiadané doklady. Mestský súd však opomenul skutočnosť, že právnym predpokladom aplikácie uvedeného ustanovenia zákona o vlastníctve bytov je splnenie povinnosti žalovaného podľa § 9 ods. 6 zákona o vlastníctve bytov odovzdať novému správcovi celú dokumentáciu týkajúcu sa správy bytového domu. Zo skutkových okolností sa javí, že žalovaný si uvedenú povinnosť nesplnil a zvyšné doklady novému správcovi neodovzdal. Právo sťažovateľky na sprístupnenie zvyšných dokladov proti novému správcovi je materiálne nevykonateľné. Z tohto dôvodu nemožno v kontexte predmetného prípadu žalobu proti novému správcovi považovať za účinný prostriedok nápravy.

20. Pokiaľ ide o nárok sťažovateľky na náhradu nákladov spojených s uplatnením nároku na sprístupnenie dokladov, ktorý bol v konaní vo veci samej uplatnený ako nárok na náhradu trov

konania, s týmto nárokom sa mestský súd nijako nevysporiadal. V dôsledku namietaného postupu mestského súdu a následne krajského súdu sa nárok (sťažovateľky) na náhradu nákladov stal materiálne nevymáhateľný. Dôvodom je skutočnosť, že nový správca vstúpil do právneho postavenia žalovaného iba v rozsahu vymedzenom v § 8a ods. 3 zákona o vlastníctve bytov, nie však majetkovoprávne ani procesnoprávne.

21. V dôsledku zániku žalovaného bez právneho nástupcu došlo v civilnom procese k založeniu takého nedostatku procesných podmienok, že konajúci súd bol povinný súdne konanie zastaviť. Zánikom žalovaného bez právneho nástupcu nedošlo k prechodu povinnosti žalovaného zodpovedajúcej nároku na náhradu nákladov na žiadnu inú osobu (právneho nástupcu). Z procesného hľadiska tým vznikol zákonný dôvod na zastavenie konania vo veci samej vo vzťahu k nároku na náhradu nákladov (trov konania).

22. Krajský súd ako odvolací súd potvrdil nezákonné a ústavne neudržateľné uznesenie mestského súdu. Na margo nezákonnej likvidácie žalovaného uviedol, že likvidácia predstavuje zákonom stanovený postup a žalovanému údajne nemožno zakázať podať návrh na výmaz z príslušného registra. Ďalej uviedol, že nie je údajne dôvod vyhovieť odvolaniu sťažovateľky, pretože tá si svoje pohľadávky voči žalovanému v likvidácii už prihlásila.

23. Krajský súd opomenul skutočnosť, že žalovaný pohľadávky sťažovateľky v likvidácii vôbec nezohľadnil, tobôž aby ich uspokojil. Argument krajského súdu o tom, že žalovanému údajne nebolo možné zakázať podať návrh na výmaz z registra, vyznieva absurdne. Neexistuje právny dôvod, pre ktorý by súdy nemohli dočasne zakázať žalovanému uskutočniť konanie, na ktoré by inak bol oprávnený – pokiaľ bol taký zákaz odôvodnený relevantným právnym záujmom sťažovateľky (táto podmienka bola splnená).

24. Postupom a rozhodnutiami oboch dotknutých súdov došlo k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces tým, že dotknuté súdy aplikovali už uvedené právne normy ústavne nekonformným spôsobom a nezabezpečili materiálnu ochranu práv sťažovateľky.

25. K porušeniu uvedených práv došlo aj nedostatočným odôvodnením napadnutých rozhodnutí, v ktorých všeobecné súdy neposkytli náležitú odpoveď na viaceré podstatné argumenty sťažovateľky, resp. poskytli odpoveď takú formalistickú a povrchnú, že ju v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočnú. V dôsledku tejto vady sú obe rozhodnutia nepreskúmateľné.

26. Nevydaním neodkladného opatrenia v prospech sťažovateľky došlo k tomu, že nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením jej nároku na sprístupnenie dokladov sa stal materiálne nevymáhateľný, čím došlo aj k zásahu do práva sťažovateľky vlastníť majetok. Nárok na náhradu nákladov predstavuje príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a sťažovateľka si ho proti žalovanému riadne uplatnila v konaní vo veci samej tým, že žiadala, aby konajúci súd zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v prospech sťažovateľky.

27. Jej nárok na náhradu nákladov proti žalovanému vznikol a bol právne dôvodný a jediným dôvodom, pre ktorý súdom priznaný nebol, bola práve skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania vo veci samej zanikol bez právneho nástupcu. Zaviazat' neexistujúci subjekt na náhradu trov konania je očividne bez akéhokoľvek právneho významu.

28. O dôvodnosti daného nároku svedčí aj skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania vo veci samej čiastočne žalobe vyhovel, keď sám dobrovoľne sprístupnil sťažovateľke určitú časť

dokladov, a preto minimálne v tejto časti sa sťažovateľka domáhala svojho nároku dôvodne a bola by v konaní vo veci samej procesne úspešná, a preto by jej v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku bol priznaný aj nárok na náhradu trov konania proti žalovanému.

29. Keďže mestský súd ani krajský súd svojím postupom a dotknutými rozhodnutiami nezabránili nezákonnej likvidácii žalovaného a jeho výmazu z príslušného registra, došlo k zániku žalovaného ako subjektu povinného na náhradu nákladov sťažovateľky a nárok sťažovateľky na náhradu nákladov sa stal materiálne nevymáhateľný. Peňažné náklady vynaložené na účelné uplatňovanie svojho nároku jej tak definitívne nemá kto nahradiť. Tým došlo k trvalej ujme v majetkovej sfére sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľky (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením mestského súdu a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu vydanými v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

K namietanému uzneseniu mestského súdu a jemu predchádzajúcemu postupu:

31. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohli domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci a takýto postup aj vyčerpali, ústavný súd takúto sťažnosť odmieta z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (napr. IV. ÚS 373/2014). Ako z ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka proti uzneseniu mestského súdu podala odvolanie, o ktorom následne rozhodol krajský súd, preto právomoc krajského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému uzneseniu krajského súdu:

32. Prieskum uznesení o neodkladných opatreniach ústavným súdom je zdržanlivý, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou sústavy všeobecných súdov a navyše ide o rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán spravidla nezasahuje konečným spôsobom. Meritórne tieto rozhodnutia možno posúdiť iba v ojedinelých prípadoch a len za celkom výnimočných okolností, ak došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 19/2020, II. ÚS 407/2020, II. ÚS 435/2021). Aj v konaní o neodkladnom opatrení však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (III. ÚS 643/2022). Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach teda neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca

ústavnoprávneho prieskumu. Ak sú dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie o neodkladnom opatrení, zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, možno v takomto prípade hovoriť o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia (III. ÚS 104/2013).

33. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje, či nárok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, je aspoň pravdepodobný, ďalej sa vyhodnocuje potreba neodkladnej úpravy pomerov a napokon sa skúma, či žiadané opatrenie spĺňa princíp efektivity, ako aj proporcionality. Záruky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru týkajúce sa kvality odôvodnenia rozhodnutia sa uplatňujú aj v tomto prípade, avšak súd neargumentuje v prospech samotnej existencie práva, iba osvedčuje pravdepodobnosť nároku. Teda kvalita odôvodnenia závisí od toho, čo musí byť preukázané nepochybne a čo len pravdepodobne (IV. ÚS 620/2021, IV. ÚS 486/2023).

34. V tomto limitovanom rozsahu preskúmal ústavný súd obsah napadnutého uznesenia krajského súdu s prihliadnutím na sťažostnú argumentáciu a nezistil procesný exces, ktorý by odôvodňoval ingerenciu ústavného súdu a prípadné zrušenie napadnutého uznesenia. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky zohľadnil aj osobitnú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov.

35. Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces spočívajúce v tom, že jej nebola poskytnutá právna ochrana jej nárokov proti žalovanému prostredníctvom neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa podania návrhu na svoj výmaz (prostredníctvom likvidátora) z registra a náhrady trov konania o nariadenie neodkladného opatrenia. Nevyhovením predmetnému návrhu podanému v priebehu konania vo veci samej, v rámci ktorého sa sťažovateľka domáhala sprístupnenia dokladov týkajúcich sa správy bytového domu, zostal nárok sťažovateľky proti žalovanému na sprístupnenie týchto dokladov neuspokojený a nárok sťažovateľky proti žalovanému na náhradu nákladov spojených s uplatnením uvedeného nároku sa stal materiálne nevymáhateľný, čo bolo spôsobené predovšetkým okolnosťou, že v dôsledku nevyhovenia návrhu na neodkladné opatrenie došlo k zániku sťažovateľky výmazom z registra bez právneho nástupníctva.

36. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s odôvodnením uznesenia mestského súdu v plnom rozsahu a odkázal naň. Súd prvej inštancie považoval v čase rozhodovania za preukázané, že žalovaný je v likvidácii a sťažovateľka neodkladným opatrením navrhuje, aby mu súd zakázal postup, ktorý zákon výslovne umožňuje, a tiež konštatoval, že nový správca preberá výkon správy, a preto jej nárok na sprístupnenie zvyšných dokladov bude môcť byť uspokojený. Krajský súd k odvolacej argumentácii sťažovateľky doplnil, že sťažovateľka svoje pohľadávky v likvidácii prihlásila a pokiaľ namieta nezákonný postup likvidátora, ktorý je upravený Obchodným zákonníkom, tento nie je súd oprávnený skúmať v rámci konania o neodkladnom opatrení.

37. K samotnej podstate sťažostnej argumentácie spočívajúcej v nesprávnom posúdení jej návrhu na neodkladné opatrenie, ktorým sa domáhala zabránenia ukončeniu prebiehajúcej likvidácie žalovaného jeho výmazom z registra, čo by sťažovateľke umožnilo naďalej sa domáhať v konaní vo veci samej uplatneného nároku na nahliadnutie do dokladov súvisiacich so správou bytového domu, ústavný súd konštatuje, že, zohľadňujúc všetky okolnosti danej veci, nemožno racionálne

uprednostniť záujem sťažovateľky na vydaní neodkladného opatrenia pred v súlade so zákonom prebiehajúcou likvidáciou žalovaného, ktorej výsledkom bol napokon výmaz žalovaného z registra, teda jeho zánik. Návrh sťažovateľky v situácii, ak bola uzatvorená zmluva o výkone správy s novým správcom, ktorý jej po prijatí dokladov od žalovaného (sťažovateľka bez riadneho odôvodnenia predpokladá, že sa tak nestane) môže i bez výslovného uloženia tejto povinnosti súdnym rozhodnutím požadované doklady sprístupniť, považuje ústavný súd za neadekvátny.

38. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na nemožnosť domôcť sa svojho majetkového nároku na náhradu nákladov spojených s uplatnením nároku na sprístupnenie dokladov, z predloženej žaloby, ako aj uznesenia mestského súdu o zastavení konania vo veci samej uplatnenie tohto nároku nevyplýva. Sťažovateľka si v žalobe uplatnila trovy súdneho konania, ktoré iniciovala a ktoré jej v dôsledku zastavenia konania z dôvodu straty procesnej subjektivity žalovaného ako dôvodu hodného osobitného zreteľa priznané neboli a, ako sama sťažovateľka uvádza, uloženie takej povinnosti neexistujúcemu subjektu by bolo bezvýznamné. Uvedené nič nemení na okolnosti, že náklady spojené s uplatnením nároku sú vo vzťahu k meritu konania sekundárne a sú podmienené ne/úspechom rozhodnutia vo veci samej. Napokon sťažovateľka svoje nepenažné i penažné nároky proti žalovanému prihlásila do likvidácie. Ak sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na nesprávny a nezákonný postup likvidátora, tento nebolo možné zhojiť v konaní o jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

39. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Krajský súd poskytol sťažovateľke v reakcii na jej odvoláciu argumentáciu síce stručnú, no výstižnú odpoveď, zohľadňujúc princíp proporcionality, ktorý vyžaduje, aby strana, ktorej má byť neodkladným opatrením uložená povinnosť alebo obmedzenie, ním nebola obmedzená spôsobom neprimeraným povahy veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

40. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a ich porušenie odvodzuje od namietaného porušenia svojho práva na spravodlivý proces, resp. je zjavné, že ich porušenie spája so svojím neúspechom v súdnom spore pred všeobecnými súdmi. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným predpokladom porušenia jej hmotných práv by bol záver, že došlo k porušeniu jej procesných práv. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivé súdne konanie a medzi právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu a napadnutým rozhodnutím niet relevantnej spojitosti, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

41. Ústavný súd je podľa § 45 zákona ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit), a to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený, ako to je aj v prípade sťažovateľky. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam sa sťažovateľka od ústavného súdu nedomáha ich zrušenia.

Návrh na kasáciu napadnutého rozhodnutia je v zmysle § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhnutnou náležitosťou petitu, keďže bez zrušenia rozhodnutia nemožno konštatovať porušenie práva (bez ohľadu na fakultatívne ne/využitie možnosti podľa § 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde); teda ak existuje dôvod na konštatovanie porušenia práva, nie je možné dotknuté rozhodnutie nezrušiť (nejde o prípad definovateľnej výnimky z popísaného postupu). Vzhľadom na uvedené sťažovateľkou formulovaný petit trpí predmetným nedostatkom. Uvedené platí bez ohľadu na okolnosť, že aj v prípade perfektného a argumentačne podloženého petitu by ústavným súdom vzhľadom na zánik žalovaného nebolo účelné vrátiť vec na ďalšie konanie a otvoriť tak opätovne otázku, či bolo možné v konaní o neodkladnom opatrení účinne zabrániť žalovanému podať návrh na výmaz z registra, ku ktorému už medzičasom došlo. Nedostatok zákonnej náležitosti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k návrhu na rozhodnutie, akého sa sťažovateľka domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), však pri rozhodovaní ústavného súdu nezohral dominantnú rolu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu